

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

2 февруари 1994 година

”Свободно движение на стоки - Наименование на козметичен продукт, заблуждаващо потребителите”

По дело C-315/92

с предмет преюдициално запитване, отправено до съда, в приложение на член 177 от Договора за ЕИО, от страна на Landgericht, Берлин по производството, висящо пред този съд между

Verband Sozialer Wettbewerb eV

ищец,

и

1. Clinique Laboratories SNC

2. Estée Lauder Cosmetics GmbH

ответници

относно тълкуването на членове 30 и 36 от Договора за ЕИО по отношение на забрана за използване на наименованието на козметичен продукт, заблуждаващ потребителите

СЪДЪТ (пети състав),

в състав: г-н J.C. Moitinho de Almeida, председател на състав, г-н D.A.O. Edward, г-н R. Joliet, г-н G.C. Rodríguez Iglesias и г-н F. Grévisse (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н C. Gulmann,

секретар: г-н H.A. Rühl, главен администратор,

като има предвид писмените становища, представени:

- за Verband Sozialer Wettbewerb eV, ищец по главното производство - от г-н Manfred Burchert, Rechtsanwalt, Берлин,

- за Clinique Laboratories SNC и Estée Lauder Cosmetics GmbH, ответници по главното производство - от г-н Kay Jacobsen, Rechtsanwalt, Берлин,

- за правителството на Федерална република Германия - от г-н Alfred Dittrich, Regierungsdirektor във Федералното министерство на правосъдието, г-н Alexander von Muehlendahl, Ministerialrat във Федералното министерство на правосъдието, и г-н Claus-

Dieter Quassowski, Regierungsdirektor във Федералното министерство по икономическите въпроси, в качеството на представители,

- за Комисията на Европейските общности - от г-н Richard Wainwright, юридически съветник, и г-жа Angela Bardenhewer, член на Правната служба на Комисията, в качеството на представители,

предвид изложеното в доклада за съдебното заседание,

след като изслуша становищата на ищеца и ответниците по главното производство, на германското правителство и на Комисията в съдебното заседание от 15 юли 1993 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 29 септември 1993 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 30 юни 1992 г., получено в Съда на 22 юли 1992 г., Landgericht (Регионалният съд), Берлин, е отправил до Съда за преюдициален въпрос съгласно член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на членове 30 и 36 от Договора.

2. Този въпрос е бил повдигнат в хода на производството между търговско дружество, Verband Sozialer Wettbewerb eV, и дружествата Clinique Laboratories SNC и Estée Lauder Cosmetics GmbH относно използването на името „Clinique” за търговия на козметични продукти във Федерална република Германия.

3. Тези дружества са съответно френска и германска дъщерни фирми на американското дружество Estée Lauder и търгуват с козметика, произведена от това дружество. В продължение на много години тези продукти са били продавани под името „Clinique”, освен във Федерална република Германия, където те са били търгувани, от тяхното пускане през 1972 г., под името „Linique”. С цел да се намалят разходите за пакетиране и реклама, произтичащи от тази разлика в имената, компанията е решила да разпространява продуктите, предназначени за немския пазар под името „Clinique”.

4. Съгласно член 3 от германския Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb от 7 юни 1909 г. (Закон срещу нелоялната конкуренция) (наричан по-нататък „UWG”), някои категории лица, посочени в член 13, параграф 2 от него могат да заведат дело за прекратяване на използването на заблуждаваща информация. Член 27 от Lebensmittel- und Bedarfsgegenstandesgesetz (Закон за храните и потребителските изделия) („LMBG”) от 15 август 1974 г., както е изменен, забранява търговията с козметични продукти, които използват заблуждаващи наименования или опаковка и, по-специално, приписването на такива продукти на свойства, каквито те не притежават.

5. Ищецът по главното производство е завел дело по член 3 от UWG и член 27 от LMBG с искане да се прекрати използването във Федерална република Германия на наименованието „Clinique” на основание на това, че това наименование би могло да

заблуди потребителите, като ги накара да повярват, че въпросните продукти притежават медицински свойства.

6. Landgericht, Берлин, пред който делото е било образувано, е преценил като предварителна мярка да разпорежи пазарно проучване, за да се определи, дали такова наименование фактически би въвело в заблуждение значителна част от потребителите. Той обаче е преценил, че такова проучване би било безсмислено, ако, както са заявили ответниците по главното производство, забраната на въпросното наименование представлява незаконно ограничение на вътрешната търговия в Общността. Този съд е решил, че последният въпрос се нуждае от тълкуване на Договора за ЕИО и вследствие на това е отнесъл следния преюдициален въпрос до Съда:

„Следва ли членове 30 и 36 от Договора за ЕИО да бъдат тълкувани като забраняващи прилагането на национална разпоредба относно нелоялната конкуренция, по силата на която вносът и търгуването на козметичен продукт, който се произвежда законно и/или се търгува законно в друга европейска държава, може да бъде забранен на основание на това, че потребителите биха били заблудени от името на продукта - Clinique - тъй като те биха го счели за медицински продукт, докато този продукт законно се търгува без каквото и да е възражение под това име в другите държави-членки на Европейската Общност?”

7. На първо място следва да бъде отбелязано, че Съдът, който е компетентен съгласно член 177 от Договора да осигурява на съдилищата на държавите-членки всички елементи на тълкуването на правото на Общността, може да прецени за необходимо да разгледа разпоредби на правото на Общността, които не са били посочени от националния съд в неговия въпрос (Решение от 12 декември 1990 г., SARPP по дело C-241/89 г., Recueil, стр. I-4695, точка 8). Следователно е необходимо да се прецени, кои разпоредби от правото на Общността са приложими към главното производство, преди да разгледа въпроса, дали тези разпоредби забраняват използването на наименованието „Clinique” при обстоятелствата, описани от националния съд.

8. От преписката е видно, че въпросните национални разпоредби, т.е. член 3 от UWG и член 27 от LMBG, съответстват на някои разпоредби, съдържащи се в директиви на Общността относно сближаването на законодателствата на държавите-членки, свързани със заблуждаващите реклами и козметичните продукти.

9. Директива 84/450/ЕИО на Съвета от 10 септември 1984 г. относно сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите-членки, свързани със заблуждаваща реклама (ОВ L 250, 1984 г. стр. 17) има за цел да защитава потребителите, конкурентите и обществеността като цяло срещу заблуждаваща реклама и нелоялните последици от нея.

10. Както Съдът вече е постановил, тази директива се ограничава с частично хармонизиране на националните законодателства относно заблуждаващата реклама, като установява минимални обективни критерии за определяне, дали рекламата е заблуждаваща, и минимални изисквания към начините за предоставяне на защита срещу такива реклами (Решение от 13 декември 1990 г. по дело Pall, C-238/89 г., Recueil, стр. I-4827, точка 22).

11. Директива 76/768/ЕИО на Съвета от 27 юли 1976 г. относно сближаването на законодателствата на държавите-членки, свързани с козметични продукти (ОВ L 262, 1976 г., стр. 169), от друга страна, както вече Съдът е постановил, предвижда изчерпателно хармонизиране на националните правила относно опаковките и етикетирането на козметичните продукти (Решение от 23 ноември 1989 г. по дело Parfumerie-Fabrik 4711, (C-150/88 г., Recueil, стр. 3891, точка 28).

12. Както Комисията правилно посочва, тази директива обаче следва, подобно на цялото вторично законодателство, да бъде тълкувана в контекста на правилата на Общността относно свободното движение на стоки (вж. по-специално, Решение от 9 юни 1992 г., по дело Delhaize и Le Lion, (C-47/90 г., Recueil, стр. I-3669, точка 26).

13. В тази връзка Съдът наскоро е постановил, че член 30 от Договора забранява пречки пред свободното движение на стоки, произтичащи от правила, въвеждащи изисквания, на които такива стоки следва да отговарят (като например: наименование, форма, размер, тегло, състав, представяне, етикетирание, опаковане), дори ако тези правила се прилагат без разлика към всички продукти, освен ако тяхното прилагане може да бъде оправдано със съображения за обществен интерес, които надделяват над свободното движение на стоки (Решение от 24 ноември 1993, по съединени дела Keck et Mithouard (C-267/91 г. и C-268/91 г., все още непубликувано в Recueil точка 15).

14. Правилата, съдържащи се в Директива 76/768 включват задължението, посочено в член 6, параграф 2 (което е било транспонирано в германското законодателство с член 27 от LMBG), който задължава държавите-членки да предприемат „всички необходими мерки да забранят използването на думи, наименования, марки, образи или други знаци, фигуративни или подобни, при предлагането в търговската мрежа и рекламите на козметични продукти, отнасящи се до характеристики, които тези продукти не притежават.”

15. Член 6, параграф 2 от директивата която има за цел, както се вижда по-специално от второто и третото съображение, да гарантира свободната търговия с козметични продукти, определя по този начин мерките, които следва да бъдат предприети в интерес на защитата на потребителите и лоялността на търговските сделки, които са включени в императивните изисквания, посочени в практиката на Съда в контекста на прилагането на член 30 от Договора. Той също така следва целта за защита здравето на хората по смисъла на член 36 от Договора, доколкото заблуждаващата информация по отношение на характеристиките на такива продукти може да има отражение върху общественото здраве.

16. Следва също така да бъде припомнено, че съгласно утвърдената практика на Съда тези правила трябва да бъдат пропорционални на преследваните цели (вж. по-специално Решение от 16 май 1989 г. по дело Buet (382/87, Recueil, стр. 1235, точка 11).

17. Прилагането на германското законодателство, което е транспонирало член 6, параграф 2 от Директива 76/768, трябва да бъде в съответствие с членове 30 и 36 от Договора, както са разтълкувани в практиката на Съда. За да се отговори на въпроса на националния съд е необходимо да се определи в контекста на установените критерии в тази съдебна практика, дали правото на Общността се противопоставя на посочената в преюдициалния въпрос забрана.

18. Съдът вече е постановил, че забрана, оправдана по член 3 от UWG, за пускане в обращение на продукти, чието наименование е последвано със символа (R) за означаване на това, че това е регистрирана търговска марка, въпреки че марката не е защитена в тази държава, е в състояние да възпрепятства вътрешната търговия в Общността. Такава забрана може да принуди собственика на търговската марка, която е била регистрирана само в една държава-членка да промени представянето на своите продукти според мястото, където се предвижда търговията с тях, и да изгради отделни канали на разпространение, за да гарантира, че продуктите със символа (R) не са в обращение на територията на държавите-членки, които са наложили въпросната забрана (Решение по *делото Pall*, цитирано по-горе, точка 13).

19. Забраната също така по член 3 от UWG за разпространение на козметични продукти под същото наименование, като това под което те се търгуват в други държави-членки съставлява по принцип такава пречка пред вътрешната търговия в Общността. Фактът, че поради тази забрана въпросното предприятие е принудено единствено в тази държава да продава продуктите си под различно име и да понася допълнителни разходи за опаковки и реклама, показва, че тази мярка засяга свободната търговия.

20. За да се установи, дали като не допуска приписването на продукт на свойства, с които той не разполага, забраната за използване на наименованието „Clinique” за търгуване на козметичните продукти във Федерална република Германия, може да бъде оправдана със съображения за защита на потребителите или здравето на човека, е необходимо да се вземе предвид информацията, съдържаща се в постановлението за препращане.

21. От тази информация е видно по специално, че широка гама козметични продукти, произвеждани от компанията Estée Lauder се продава във Федерална република Германия в парфюмерийните и козметичните секции на големите магазини и следователно нито един от тези продукти не се предоставя в аптеки. Не е оспорено, че тези продукти са представени като козметични продукти, а не като медицински продукти. Няма твърдения, че освен наименованието на продуктите това представяне не е съобразено с правилата, приложими към козметичните продукти. На последно място, според самата формулировка на въпроса, тези продукти редовно се търгуват в другите страни под наименованието „Clinique” и е видно, че използването на това наименование не заблуждава потребителите.

22. В контекста на тези факти, няма основания да се счита, че забраната за използване на това наименование във Федерална република Германия отговаря на изискванията на защитата на потребителите и здравето на човека.

23. Клиничното или медицинското значение на думата „Clinique” не е достатъчно, за да направи тази дума толкова заблуждаваща, че да оправдае забраната на използването ѝ на продукти, търгувани при гореописаните обстоятелства.

24. Следователно отговорът на преюдициалния въпрос, отнесен до Съда следва да гласи, че членове 30 и 36 от Договора и член 6, параграф 2 от Директива 76/768/ЕИО на Съвета от 27 юли 1976 г. относно сближаването на законодателствата на държавите-членки, свързани с козметични продукти, следва да бъде тълкувана като противопоставяща се на национална мярка, която забранява внос и търгуване на

продукт, определен и търгуван като козметичен на основание, че този продукт носи наименованието „Clinique”.

По съдебните разноси

25. Разноските, направени от германското правителство и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения, Съдът (пети състав) реши:

като се произнася по въпроса поставен от Landgericht, Берлин, с определение от 30 юни 1992 г.:

Членове 30 и 36 от Договора и член 6, параграф 2 от Директива 76/768/ЕИО на Съвета от 27 юли 1976 г. относно сближаването на законодателствата на държавите-членки, свързани с козметични продукти, следва да бъдат тълкувани като противопоставящи се на национална мярка, която забранява внос и търгуване на продукт, определен и търгуван като козметичен на основание, че този продукт носи наименованието „Clinique”.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 февруари 1994 година.

Подписи